

8. NEMZETKÖZI PRESBITERI KONFERENCIÁJÁNAK TANULSÁGAI ÉS AJÁNLÁSAI

(Sárospatak, Református Kollégium - 1999. június 28. - július 2.)

A 8. Nemzetközi Presbiteri Konferencia résztvevői 1999. június 28. és július 2. között Sárospatakon, az ősi kollégiumban a konferencia főtémájában, a **kisebbségek kérdésében** a következőket tanulták és ezekből a tanulságokból a következő megállapításokat és ajánlásokat fogalmazták meg:

1. A teremtés rendjében Isten alkotott kicsiket és nagyokat, erőseket és gyengéket. Ezek egymással békében együttéltek, amint az majd a mennyekben is lesz. A köztük lévő ellentétek, amelyek gonosz indulatokhoz, gyűlölségekhez, hatalmaskodásokhoz, elnyomáshoz, népiirtáshoz, de terrorizmushoz is vezettek, a bűn következményei, melyben egyaránt vétkes lehet kicsi és nagy, erős és gyenge. Ebbe a világba küldte el az Atya az Ő Fiát, aki erős lévén gyengévé lett érettünk, hogy mi az Ő gyengesége által megerősödjünk. Csak a Krisztus gyengeségét, váltságahalálát és feltámadását elfogadó egyének és közösségek képesek, ha fogyatékosan is, de visszailleszkedni a teremtés rendjébe és megtalálni Istentől rendelt feladatukat. Mindezek alapján meg kell vallani, hogy mind az egyéni, mind a közösségi lét szempontjából elsődleges feladat a Szentírásban közölt jó hír befogadása, megtartása és továbbadása. Erre Isten az ő egyházát, hitünk és meggyőződésünk szerint elsősorban a református egyházat küldte.

2. Mindezek alapján szükséges, hogy a kisebbségek és a többség határon innen és túl felismerjék azt a sajátos küldetésüket, amellyel beilleszkedhetnek a Történelem Urának terveibe, aki ítéletül és kegyelemből adja kinek-kinek a maga sajátos feladatát. Ezt mindenkinek magának kell felismernie, meglátva, hogy mi az, amit Isten megítél, és mi az amire kegyelméből ajtót nyit.

3. Meggyőződésünk, hogy azok a kulturális, oktatási, szociális jogokért való kitartó küzdelem - amelyet minden kisebbség számára jogosnak ítélünk csak akkor nem fordul újra gyűlöletbe és ellenségeskedésbe, ha a kisebbség szeretni tudja a többséget, illetve a többség a kisebbséget. Ezt csak akkor látjuk lehetségesnek, ha először az Evangélium üzenetét elfogadtuk saját személyes és közösségi életünkre egyaránt, mert akkor nem tesszük fel a kérdést sem: ki kezdje?

4. Ennek a szemléletnek a tükrében vizsgálta meg a konferencia a minden képviselt egyházban és országban nagy problémát jelentő cigánymisszió ügyét és erről a következőket tartotta szükségesnek rögzíteni:

4.1. A cigányság között végzendő missziói munkára nem elsősorban a cigányságnak, hanem a többségnek van szüksége, nemcsak gyakorlati okokból, hanem azért is, mert ha az Úristen minket arra méltatott, hogy az Örömhír hirdetésében résztvegyünk, akkor bünt követünk el, ha nem tesszük.

4.2. A misszió célja nem az, hogy a cigányságot a magunk képére és hasonlatosságára formáljuk, "átneveljük", hanem zsidónak zsidóvá, cigánynak cigánnyá kell lennünk, hogy mindenekben segítsük kiábrázolni a Krisztus-arcot azok között a sajátosságok között, amelyet Isten kinek-kinek ajándékol adott, vagyis, hogy Jézust személyes Megváltóként mindenki megismerje és elfogadja.

4.3. Az előítéletek kölcsönös lebontása érdekében szükséges, hogy megismerjük ezeket a sajátos ajándékokat. Az imádságok, az imádkozó közösségek pedig munkálhatják azt, hogy az akár jogos indulatainkat lecsendesíthesse Isten, és egymásnak megbocsátani tudjunk.

4.4. A cigányság problémáját tehát elsődlegesen nem segélyekkel, hanem mindenekelőtt az evangélium hirdetésével, keresztyén szellemű neveléssel és munkahelyek teremtésének elősegítésével lehet megoldani. Ennek a hármas programnak a

megvalósításához átgondolt hosszú-, közép- és rövid időtávú stratégia kidolgozása szükséges, melyhez a konferencia a következő gondolatokkal igyekszik hozzájárulni.

4.4.1. A helyenként meglévő, de szétszórt és szervezetlen cigánymissziói tevékenység összekapcsolása, tapasztalatcseréje, az azt végzők képzése és továbbképzése szükséges, mert ma a cigánymisszióban dolgozók között alig van együttműködés.

4.4.2. Azt esetenként és helyenként kell eldönteni, hogy a cigányközösségek azonnal, vagy rövid távon integrálhatók-e a nem cigány gyülekezeti közösségekbe, vagy átmenetileg önálló cigány gyülekezetek (leányegyházközségek, missziói egyházközségek) kialakítása és cigány templomok építése célszerű-e.

4.4.3. A gyülekezetekbe mind több, cigányokkal foglalkozni tudó gyülekezeti munkást kell kiképezni, ezek között minél több legyen a cigány származású. Ennek megfelelően ezek képzését és továbbképzését meg kell oldani. Fontos, hogy a hittudományi egyetemeken, teológiai akadémiáinkon a missziológia keretében behatóan foglalkozzanak a cigánymisszióval. Mindezt a Protestáns Missziói és Tanulmányi Intézettől is kérjük.

4.4.4. Különös figyelmet kell fordítani a cigány édesanyák és gyermekek keresztyén szellemű nevelésére a számukra adekvát formában, amelyben fontos szerepet kell kapnia a zenének és a gyakorlati életre való felkészítésnek, különös tekintettel a cigányság hagyományos szakmáira.

4.4.5. Megvizsgálásra ajánljuk árvaházak, árvaotthonok létrehozásának lehetőségét elsősorban cigány gyermekek számára, keresztyén szellemű nevelést nyújtva.

4.4.6. Szükséges, hogy az integráció a gyermek- és ifjúsági munkában valósuljon meg mielőbb, mert ebben a korban a legkisebbek az előítéletek.

4.4.7. Az egyháznak minden olyan vállalkozást célszerű segíteni, ahol elsősorban a hitrejutott cigányok munkát találhatnak. Ezt mind közegyházi, mind gyülekezeti szinten célszerű támogatni.

4.5. Mindezek érdekében kérjük a református egyházakat határokon innen és túl, hogy a cigánymissziót ne csak formálisan alakítsák ki, hanem azt minden módon, anyagilag és erkölcsileg támogassák és segítsék. Sajnálattal kellett megállapítani ugyanis, hogy a résztvevő presbiterek egyházainak nagyobb részében csak formális, vagy még annak sem nevezhető cigánymissziói munka folyik.

5. A jelenlevők megállapították, hogy ahol mind a magyarság, mind a cigányság és mint mindenütt, a református egyház kisebbségben él, ott a kisebbségek között több helyen jó együttműködés alakult ki. A református egyházak így váltak a kisebbségek lelki és szellemi, sőt kulturális vezetőivé. Ajánljuk, hogy ez minden kisebbségben élő területen alakuljon ki.

6. Örömmel és együttérzéssel értesült a konferencia a Finnországban, ri Istent, hogy mielőbb tudjanak belső és külső békességben élni.

8. A konferencia köszönettel és megtiszteltetésként fogadta a Magyar Köztársaság miniszterelnökének köszöntő levelét és átérzte az ebből származó felelősségét mind Isten, mind a nemzet előtt, amire a levél azon sorai utalnak, hogy "minket a közöt hit ereje kovácsolt össze és segít abban, hogy ne adjuk fel a reményt a legreménytelenebb helyzetekben sem."

9. Végül felkéri a konferencia a Magyar Református Presbiteri Szövetséget, hogy az előzőekben leírtakat terjessze a Magyarországi Református Egyházak Tanácskozó Zsinatának Presbiteri Bizottsága útján a Tanácskozó Zsinat elé, valamint tegye közzé minél több egyházi lapban és médiában és tájékoztassa arról az állami szerveket, mindenekelőtt a Miniszterelnök Urat, továbbá az Országos Cigány Önkormányzatot, a Határon túli Kisebbségek Hivatalát és a Nemzeti és Etnikai Kisebbségek Hivatalát.